

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

31. ČÍSLO / XXXII. ROČNÍK

24 Kč • 1,00 €

4. SRPNA 2024

Z obsahu:

O spravedlnosti

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 3. dubna 2024,
náměstí Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

Svatá Bonifacia Rodríguez Castro

Libor Rösner
- strana 4 -

Papež připomněl 1500 let
uctívání starobylého
mariánského obrazu
- strana 5 -

Toho poslouchejte!
Richard Gutzwiller SJ
- strana 6 -

Tábor - hora Proměnění
- strana 7 -

Poklady církve: poklad
víry a chudí
- strana 8 -

Silnější než atomová
bomba
- strana 11 -

Vědci objevili
v jeruzalémském chrámu
Božího hrobu oltář z doby
křížáckých válek
- strana 12 -

Heřman Josef (42)
Wilhelm Hünermann
- strana 13 -

Peter Paul Rubens (1577-1640): Umučení svatého jáhna Vavřince

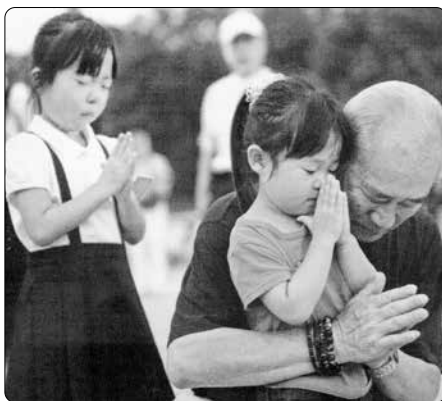
Silnější než atomová bomba

Město Hirošima bude navždy spojeno s totální destrukcí a nevýslovným utrpením, které způsobila první atomová bomba shozená za války. Navzdory tomu Hirošima ukrývá i málo známé poselství naděje, že modlitba je silnější než atomová bomba.

2 hodiny, 45 minut – noc, 6. srpna 1945. Americké letadlo B-29 vzletlo z tichomořského ostrova Tinian směrem k japonské pevnině. Hirošima měla být vyhlazena z povrchu zemského se záměrem zasáhnout zničujícím způsobem japonské ozbrojené síly. Nad městem, které mělo přibližně 300 000 obyvatel, se otevřel poklop bombardéru. Všechno šlo podle plánu. Poprvé v dějinách lidstva se někdo odvážil shodit atomovou bombu. Stalo se tak ráno v 8.15 hodin. Obrovský záblesk světla, po němž následovala ohromná exploze a vlna tepelného záření, proměnily celé město v jediné peklo s nepředstavitelně ničivou silou: všude se vznášela oblaka dýmu, tma, požáry, déšť popela, krev, sténání a strašlivě se šířící hrůza. Obrovský atomový hřib vystřelil do výšky 13 kilometrů během tří minut. Robert Lewis (1917–1983), druhý pilot amerického bombardéru, později o těchto nejstrašnějších chvílích svého života řekl: „I kdybych se dožil 100 let, těch několik minut se mi nikdy nevymaže z hlavy.“ Ale nejen on, celý svět zůstal v šoku! Hirošima zůstane navždy výstražným varováním pro všechny národy.

Málokdo však ví, že Maria, Královna růžence, zázračně ochránila malou komunitu čtyř německých jezuitů v centru

Hirošimy. Kněží žili na své faře ve čtvrti Nobori-cho nedaleko jezuitského kostela Nanebevzetí Panny Marie, pouhých osm bloků od epicentra atomového výbuchu. P. Hubert Schiffer (1915–1982), který měl v té době 30 let, o tom později často vyprávěl. Byly to živé vzpomínky, o které se podělil v roce 1976 s účastníky 41. mezinárodního eucharistického kongresu ve Filadelfii v USA.

Stalo se to po snídani, P. Schiffer byl ve svém pokoji: „Úplně náhle a zcela nečekaně, jakoby mezi jedním a druhým nádechem, modrou oblohu nad Hirošimou ozářilo oslepující, nepopsatelně jasné, intenzivní světlo. Zahalil mě oslepující jas. Nemohl jsem ani vidět, ani myslet. Na krátký okamžik se všechno jakoby zastavilo. Byl jsem sám, ponořen do tohoto oceánu světla, bezmocný a plný strachu.

Zdálo se, jako by místnost zadržela dech ve smrtelném tichu. Najednou se s mohutným hromobitím ozvala ohromná exploze. Neviditelná síla mě zvedla ze židle a vymrštila mě do vzduchu. Trásl

to se mnou, házelo a kroutilo mě dokola jako list v podzimním poryvu větru. Světlo najednou zmizelo, všechno se ponořilo do tmy, ticha, nicoty. Vědomí jsem neztratil, protože jsem se snažil myslet na to, co se právě stalo. V této úplné tmě, která mě obklopovala, jsem prsty ohmatával okolí. Ležel jsem tváří k zemi na polámaných a rozštěpených dřevěných troskách. Něco těžkého mě tlačilo na záda, po tváři mi stékala krev. Nic jsem neviděl ani neslyšel. Myslel jsem si, že jsem mrtvý, ale pak jsem začal vnímat vlastní hlas... A rostla ve mně strašlivá jistota, že se musela stát hrozná katastrofa! Moji spolubratři a já jsme strávili celý den v tomto pekle plamenů a dýmu, než se k nám dostal záchranný tým.“

Devět dní poté, 15. srpna, o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie, byla druhá světová válka oficiálně ukončena bezpodmínečnou kapitulací Japonska. Vědci dodnes nenašli věrohodné vysvětlení, proč čtyři jezuité – P. Lasalle, P. Kleinsore, P. Cieslik a P. Schiffer – nebyli mezi 70 000 až 90 000 obětmi, které zahynuly bezprostředně po výbuchu. Ba co víc! Kněží nebyli ani radioaktivně kontaminováni, ani neutrpěli poškození sluchu či popáleniny od gigantické tlakové a tepelné vlny; dokonce i jejich fara, vzdálená od centra jaderného výbuchu méně než 1,5 km (!), zůstala neporušená, zatímco téměř všechno v širokém okruhu bylo v plamenech anebo srovnané se zemí. Podle P. Schiffera ho se spolubratry v průběhu následujících třiceti let přibližně 200krát vyšetřily desítky lékařů a odborníků.

V roce 1976, v čase eucharistického kongresu, byli všichni čtyři jezuité stále naživu a v dobrém zdravotním stavu, bez jakýchkoliv pozdějších následků.

Jak to bylo možné? Od začátku až do své smrti (o 37 let později) zůstal P. Schiffer – podobně jako ostatní misijnáři – hluboce přesvědčen o Boží ochraně a o ochraně Panny Marie: „Myslím, že jsme přežili, protože jsme se snažili žít poselství z Fatimy, a proto jsme se v našem domě denně modlili růžencem.“

V Hirošimě se každoročně 6. srpna koná vzpomínkový den

*Z Vítězstvo Srdca 158/2024
přeložil a upravil -dd-*

Heřman Josef (42)

Přišly Vánoce roku 1240. Komentář nebyl stále dokončen. Přišel svátek betlémských neviňátek. Tentokrát přinesl zvláštní překvapení. Opět převzal jeden z žáků taktovku v chóru, když se zpívalo: „Mocné sesadil z trůnu a ponížené povýšil.“

Opět seděl jeden z žáků na opatově sedadle s jeho stříbrnou berlou. Celou řadu rozhodnutí hodných Šalomounovy moudrosti žakovský opat vynesl, když řekl: „Otcí Josefovi zakazují dokončit Velepíseň, jinak nám umře. My jej tady potřebujeme.“

Řadami ctihodných premonstrátů šel smích. Pak se ale stalo něco, co ještě žádný klášter nezažil.

„Máme právo, které nám umožňuje na tento den převzít vládu, když se zpívá o povýšení ponížených. V našem klášteře není nikdo tak pokorný jako otec Heřman Josef. Tímto mu přikazují, aby převzal tento den opatskou hodnost, kterou nyní skládám.“

To vyvolalo pozdvižení v kapitulní síni. Mladí si mezi sebou souhlasně šeptali a právoplatný opat říkal svému sousedovi: „Ten kluk má pravdu. V celém klášteře nemá nikdo tak dětské srdce jako Heřman Josef.“

„Má zbožné srdce,“ odpověděl mu převor. „A takové srdce si zachovává to nejcennější na zemi, totiž dětskou prostotu. Jeho celý život je prostý a upřímný. Už mi hodně vypravoval o svém životě i ze svého dětství. Já jsem to ve volných chvílích zapsal, ale aby to on nevěděl. O něm se bude mluvit, i když naše jména budou už zapomenuta.“

Mezitím studenti přivedli starce, přes jeho odpor, k opatskému sedadlu. Vzal do ruky i opatskou berlu a dal pokyn ke ztišení. Pak řekl: „Můj předchůdce mi zakázal dopsat komentář k Velepísni. Ale já vím, že když vše končí, musím i já zemřít.“ V kapitulní síni by bylo slyšet i spadnout špendlík na zem. „Přesto nařizují jako steinfeldský opat otcí Heřmanu Josefovi dokončit Velepíseň do konce Svatého týdne. Až zazvoní zvony na Vzkříšení, budou mu zpívat pohřební píseň o Vzkříšení.“ V sále bylo hrobové ticho, všichni zbledli. Všem bylo jasné, že Heřman

Josef mluví pravdu. Již vícekrát správně předpověděl, co se stane.

Několik dní nato svolal opat Macarius opět celý klášter do kapitulní síně. Jeho obličej byl velmi vážný.

„Přišly špatné zprávy,“ řekl temným hlasem. „Zprávy z našich klášterů v Čechách a na Moravě. Mongolské hordy míří na západ. Žlutá bouře, kterou rozpoutal Čingischán, prošla přes ruská knížectví a zpusťovala je. Dále pokračují Halič k hranicím říše. Kde jejich noha spočine, tam se zem mění v poušť. Kam vjedou na svých malých koních, tam přijde smrt. Císař je daleko v Itálii. Když se ale žlutá bouře nezastaví na hranicích říše, zanikne nejen říše, ale i křesťanstvo.“ Opat se odmlčel a rozhlédl se po vážných obličejích.

„Naši bratři na východě potřebují pomoc!“ pokračoval opat. „Mniši, rytíři i sedláci, to je val, který stojí na východě. Musíme jej posílit. Nová výprava fríských a vestfálských osadníků chce na východ, jsou odhodláni jít až na smrt, bojovat za Boha a vlast. Někteří z nás ale musí s nimi. Možná je cesta na východ cestou na smrt. Proto nechci poroučet, chci, aby jeli dobrovolně.“ Macarius zmlkl a projížděl očima řady mnichů.

„Kdo se hlásí dobrovolně?“ zeptal se po chvíli opat. Hodně mladých se zvedlo, i někteří ze starších; ale nejvíc pater Vilfríd. Opat řekl pět šest jmen. V jejich očích se zableskla hrdost. První, kterého zavolal, byl Vilfríd. Radostí by býval vy-

křikl, ale ovládl se a ve tváři měl železnou odhodlanost.

„Kdysi jsem vytáhl ze Steinfeldu bez požehnání,“ řekl po několika dnech, když se loučil s Heřmanem Josefem. „Teď vás prosím o požehnání! Vy jste mi byl jako otec. Požehnejte mi, jako otec žehná dětem!“ Nato položil Heřman Josef svou ruku na temeno hlavy spolubratra: „Bůh ti žehnej, Vilfríde!“ a po chvíli, kdy se jeho oči dívaly do dálky, pokračoval: „Jedeš vstříc smrti. Moje cesta je stejná, jenomže já jdu pěšky. Žehnám ti, jako otec žehná dítěti. Ale vím, že se uvidíme u cíle!“ Ještě dlouho spočívala ruka starce na hlavě klečícího spolubratra. Pak mu beze slov stiskl ruku a odcházel.

Na klášterním dvoře řehťali koně. Vybraní nasedali a dusot kopyt zněl po cestě. Heřman Josef se za nimi dlouze díval, pak šel do klášterního kostela a prosil opět Boha o utrpení.

Tiše jela skupina sedláků a mnichů po německých cestách. Na všech obličejích byla vidět odhodlanost. Všichni mysleli na cíl své cesty. Nepřijedeme pozdě? To byla jediná starost, která je trápila. Pak pobídl koně k většímu spěchu. Až do noci jeli tiše a odhodlaně. Když ale slunce vycházelo daleko na východě, zazpívali navzdory všemu píseň „Sasko – dub na stráži.“

(Pokračování příště)

Podle W. Hünermann: Hermann Josef, der Mönch von Steinfeld. Verlag der Buchgemeinde, Bonn 1939

NÁRODNÍ SVATOVÁCLAVSKÁ POUŤ 2024 – Stará Boleslav 27.–28. září

Pátek 27. září:

• 19.00 příjezd relikvie sv. Václava před areál baziliky sv. Václava ve Staré Boleslavi • následuje Svatováclavský koncert a nešpory.

Sobota 28. září:

• 7.00 ranní chvály v bazilice sv. Václava ve Staré Boleslavi • 7.30 a 8.30 mše svaté v bazilice sv. Václava ve Staré Boleslavi • 10.00 POUTNÍ MŠE SVATÁ na Mariánském náměstí ve Staré Boleslavi (hlavní celebrant a kazatel Mons. Jan Graubner, arcibiskup pražský) • 14.00 modlitba za národ u Palladia země české v bazilice Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi • 17.00 odjezd relikvie sv. Václava na Pražský hrad • 17.30 závěrečný koncert pro poutníky v bazilice Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi • 18.00 řeckokatolická liturgie – chvály v bazilice sv. Václava ve Staré Boleslavi.

Více na www.apha.cz/narodni-svatovaclavska-pout.

ODBORNÁ PUBLIKACE

O SMRTI A POHRBÍVÁNÍ
Olga Nešporová

Tato publikace přináší úvodní vhléd do doposud opomíjené problematiky. Věnuje se tématu smrti, představám o možné posmrtné existenci, pohřbívání a truchlení v současné české společnosti. Pro získání plastičtějšího obrazu i správných interpretací dnešního stavu autorka připomíná i starší období. Věří totiž, že bez jejich znalosti nelze současnou situaci uspokojivě vysvětlit. Kniha tak přispívá k zodpovězení mnoha aktuálních otázek: Jak se dnes Češi vyrovnávají s vlastní smrtelností? Liší se výrazně představy a postupy věřících a nevěřících osob? Věří Češi v posmrtnou existenci? Jak mrtvé pohřbíváme a co to o společnosti vypovídá? Jak se jedinci a společnost vypořádávají se smutkem po smrti blízkého? Proč se rozšiřuje pohřbívání bez obřadu a o čem tento fenomén vypovídá? Vznikají nějaké nové formy pohřebních rituálů?

Centrum pro studium demokracie a kultury (CDK)
Druhé, revidované vydání • Brož., 140x200 mm,
348 stran + 16 stran barevné obrazové přílohy, 398 Kč

ZE ŽIVOTA SVATÝCH

SVATÁ TEREZIE Z LISIEUX • PŘÍBĚH JEDNOHO ŽIVOTA (1873-1897)

Guy Gaucher • Z francouzštiny přeložili Jana Švancarová a Anděla Janoušková
Redigovala Markéta Protivánková
Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Gaucherova kniha je nejlepším uvedením do života svatě Terezie z Lisieux pro širokou

čtenářskou obec. Autor se tu důsledně opírá o Tereziiny rukopisy, dopisy, básně, divadelní hry i modlitby. Kdo vlastně byla mladá francouzská karmelitka, která ve 24 letech umírá na tuberkulózu? Byla ženou, která se toužila stát mučednicí a apoštolkou – a přitom usínala při modlitbě v kapli. Na rozdíl od jiných nevyhledávala přehnanou askezi – viděla v ní živnou půdu pro sebelásku, a tak se raději celým srdcem soustředila na Ježíše. O její vášnivě lásce ke Kristu a malé duchovní cestě čteme v *Příběhu jedné duše*. Hlavním poselstvím této autobiografie je to, že dělat všechno s láskou k Bohu může úplně každý. Terezie potlačuje v našich vztazích s Bohem jakékoli kalkulace a znovu dává Duchu Svatému v našem vnitřním životě místo, které mu patří. Její život je zázrak.

Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s. r. o.
Třetí, revidované vydání • Brož., 115x175 mm, 336 stran, 449 Kč

ROMÁN O SV. JOSEFOVI

STÍN OTCE

Jan Dobraczyński • Z polštiny přeložila Marie Havránková

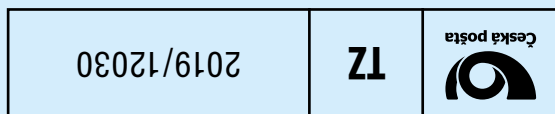
V tomto románovém příběhu o svatém Josefovi z Nazaretu se autor ujímá nejen úžasného úkolu převyprávět život významného světce, nýbrž rekonstruuje i kulturní pozadí, ve kterém se světcův život odehrával. Zachycuje nesnáze jeho každodenního života stejně jako napjatou atmosféru tehdejší doby, v níž Židé očekávali příchod Mesiáše, politické události na dvoře Heroda Velikého, vládcovy intriky, zvrácenosti a zločiny. Vychází přitom z biblických pramenů i z rozsáhlého literárního materiálu tehdejší doby.

Paulínky • Šesté vydání
Brož., 130x200 mm, 334 stran, 269 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.